

JOHANNES ALFTHAN

MOLNBILDER

Johannes Alfthan

Molnbilder

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24175524

Molnbilder Dikter:

Содержание

1850	5
Menniskans Brud	5
Stjernehelsning	8
Den sköna bilden	11
Stjernesången	14
Min Blomma	17
Dödens val	18
Det sköna bandet	20
War det väl för sista gången	23
Min Sångmö	25
Ord egnade —	28
Döden	30
På Walvaniemis strand	33
Tankens Seger	37
Det nya lifvet	40
Slummersång	44
Den sista Hjelpen	45
Det höga målet	46
Italine	50
Den unga modern	53
Конец ознакомительного фрагмента.	56

Johannes Alfthan

Molnbilder Dikter

Die Sehnsucht und der Träume Wehen
Sie sind der weichen Seele süß,
Doch edler ist ein starkes Streben
Und macht den schönen Traum gewiss.

Uhland.

1850

Menniskans Brud

Ej den tviflandes dystra löje,
Ej den sörjandes klagoljud,
Ej den döendes sista suckar
Till en mild och barmhertig Gud;
Icke detta jag nu besjunger,
Nu besjunger jag menskans brud.

Nu besjunger jag hennes ögon,
Ljufligt tolkande hjertats glöd,
Nu besjunger jag kindens fägring.
Frisk och liflig och rosenröd;
O, för henne ger allting vika
Sorg och tvifvel och dyster död.

Kom, du tviflande fräcka sälle,
Kyligt löje uppå din mund;
Kom och se genom dessa ögon
Ned i oskuldens hjertegrund,
Se, och högt skall du då förnimma
Lifvets värde i samma stund.

Kom dn bleka, du sorgsna broder,
Vederqwick dina ömma sår,
Vederqwick dina sjuka ögon
Här, vid glansen af denna vår;
Se, ja, se i de milda ögon,
Och din smärta i doft förgår.

Du, o döende broder, hvilken
Svårt försakar på lifvets färd.
Bida stilla – jag sakta leder
Bruden fram till din hufvudgård.
Ljuft omstrålad af hennes blickar
Börjar gladt du din himlafärd.

Ljuft det blifver för dig, i himlen
Tälja sagan om denna brud.
Glädje lyser i englars ögon
Wid den sagan om henne – Gud
Ler åt menskan, att menskans ande
Lycklig funnit en sådan brud.

Nämn dess namn för Guds hvita englar,
Säg att sången är jordens skatt,
Säg att sången på sina vingar
Höjer jorden ur dyster natt.
Säg att menskorna vid dess toner
Blifva vackra och leka gladt.

Tälj för englarne i Guds rike,

Hur vi sjunga, vi små också;
Att, fast dömda till grusets lagar,
Ljuft vi älska vår jord ändå.
Säg att bröderna här med sången
Andens blommor i lifvet så.

Stjernehelsning

Det var en mörk Oktobernatt
Derute stormen gick,
Vid fenstret Italine stod
Med skum och sorgsen blick.
Hon såg dit ut i regn och vin
Så kall om panna, blek om kind.

Dess läppar skälfde som till bön,
De rosenröda två,
Och barmen blyg, och underskön,
Sågs högt i vågor gå.
Hvad sörjde hennes veka själ,
Hvad sörjde Italine väl?

Då bröt ur natten fram ett ljus
Ur natten mörk och kall,
Och genom stormens vilda brus
Och genom regnets svall,
Det trängde dit, der tärnan stod.
Det var en stjerna, blid och god.

Och vänligt föll dess vackra sken
På Italines kind.
Hon var i natten ej allen,
Allen med storm och vind.

En himlasyster hört dess bön,
En liten stjerna underskön.

Jag bringar dig en helsning varm,
Jag hört den, der jag gick.
Den kom utur en dödmans barm,
Utur en brusten blick:
Det var din älskling som jag såg,
Högt höjd på hafvets vreda våg.

Han såg mig och han ropte matt:
O hulda himlavän,
Framför till henne, du, i natt
Min sista helsning än!
Och vågen skjönk, han skjönk med den
I dödens famn din trogna vän.

Och stjernan log sitt löje klart
Till tröst for systemns ve;
Det blef så tyst, så underbart,
Och stormen tystnade;
Och molnen svunno. Himlens ljus,
De logo ned på jordens grus.

Hvem såg i natten flickans bild,
Liftom och utan ljud,
Så undergifven och så mild,
En enka såsom brud?
Ett löje sågs blott skyggt och matt,

Och stjernan nickade: Godnatt.

Den sköna bilden

O, kunde jag mig smyga
Intill ditt läger nu,
Och se dig vackert hvila
I drömmens sköte ljuf.

Jag ville flägta myggan
Ifrån din friska kind,
Jag ville öppna fenstret
För doftrik morgonvind.

Din barm är lugn och ljuflig
En drömomgjuten vår. —
Säg, hvilka drömmar tecknat
Der sina blomsterspår?

O, drömmar du om rosors
Om liljors klara kalk?
O, drömmar du om annat
Kanske, du lilla skalk?

Du är väl ej en skönhet
Ur någon lång roman.
Den vackraste ej heller
Uti den lilla sta'n.

Men – hvad ej många äga,
Det har du qvar ännu
Ikring ditt anlet gjutet,
Din barndomsfrid, så ljuf.

En sällan skådad värme
I hvarje drag och min,
Och tusen ömma löften
På läpparnes rubin.

Jag vill en stund här sitta
Och läska godt min själ;
Som vandraren i öknen
Gör vid oasen väl.

Oas i lifvets öken,
Hur' har jag träffat dig!
O ljus i lifvets töcken,
Hur' teddes du för mig?

Det fins en vacker saga
Om genier och ler,
Men menskorne, som mognat.
Tro ej den sagan mer.

Jag vet också, att feer
Ej kunna likna dig;
Det är en mensklig glädje
Som du har väckt hos mig.

En vida högre glädje
Än någon mystisk fe,
Fast än så ljuf och älsklig
Och magiskt lockande.

Fast än så ljuf och älsklig
Förmådde skänka mig,
Ty sagans alla feer
De blekna dock för dig.

Stjernesången

Öfver qvällens vågor,
Domnande alltren,
Styrde jag min kosa
Fram i qvällens sken.

Vågens lekar domna,
Vinden tynar af.
Och det blir så stilla
Öfver land och haf.

Blida stjernor vakna
Opp till lif och glans.
Millioner verldar
Ställa sig till dans.

Le emot hvarandra
Blicka, ack! så godt.
Nicka – just som hade
De hvarann förstått.

O, de vilja mötas
I en kärlekskyss,
Men den bleka månen
Väktarn står och lyss.

Onämnbara känslor
Lifva stjernans barm,
Skenet är så kyligt,
Men dess själ är varm.

Vackert är ditt öga,
Himlasyster der,
Lilla vackra stjerna,
Jag har dig så kär!

Se, din gång är bunden
Utaf ödets lag,
O, men jag är menska
Fri och stolt är jag.

Se, min ande inga
Hand och bojor tål,
Fri och stolt den sväfvar
Till sitt djerfva mål.

Solar, månar, stjernor
Följa Guds behag,
Menskan blott, den store,
Är sin egen lag.

Dansen, blida stjernor,
Edert långa lif,
Dansen der till menskans
Glada tidsfördrif.

Jag vill älska eder,
Vackra stjernor der,
Jag, er store broder,
Som en menska är.

Då blef natten dyster,
Stjernans skimmer dog,
Och en väldig åska
Sig tillsammans drog

Vågen börjar brusa,
Båten vräktes lätt;
Och den store menskan
Undslapp jemnt och nätt.

Min Blomma

En liten blomma mitt hjerta är
Men mycket ljuflig och vacker
Hon lider mycket i lifvets storm
Af sorgens täta attacker.

Hon böjes ofta af ödets slag
Hon står så blottad på fältet,
Till syskon har hon blommor sina
Och öfver sig himlafältet.

Hon fryser ofta i kylig natt.
Den stackars blomman, mitt hjerta,
Hon drömmer ofta en dyster dröm
Om lifvets vexande smärta.

Men blir det morgon engång igen
Då öppnas doftrika kalken,
Fast daggtåren glänser i djupblå grund
Hon ler den tokiga skalken.

Hon ler som funnes ej frost och natt,
Som kunde döda den arma,
Lättfärdig är hon, min blomma, visst
Och det så Gud sig förbanna.

Dödens val

Han mötte mig som flicka,
Knappt sjuttonårig än,
Han såg i mina ögon
Och blef på stund min vän.

Han kände mina tankar,
Jag kände icke hans,
Jag glömde honom hastigt
I lifvets yra dans.

Han såg mig som förlofvad,
Förlofvad med en ann,
Och gömde tyst och stilla
Sitt hjertas heta brand.

Han såg mig såsom maka,
Han såg min kind bli blek.
Han såg att hjertat blödde
Inunder ödets svek.

Då kom han som en broder
Till mig, och sade så:
Se, dessa smärtor alla,
De skola snart förgå.

En kommer tyst och stilla,
I mörk, men herrlig skrud,
Var då, min flicka, redo
Att blifva himlens brud.

Då glöm hvad ondt du lidit,
Då glöm all sorg, han bad,
Och gå till himlalifvet
Försonad, fri och glad.

Men döden har ej kommit
Till mig med frälsningen,
Han sökte upp istället
Min enda, enda vän.

Hel, dödens blida engel
Som rättvist skiftat har,
Som tog den gode undan,
Den sämre lemnat kvar!

Det sköna bandet

Hvad binder vid din sida mig,
Hvad älskar jag hos Dig,
Hvad gör, att i din enkelhet
Du är så kär för mig?

Det är ej ögats vackra blå,
Så smältande ock klart;
I lifvets och i tidens svall
Förbleknar detta snart.

Det är ej löjet kring din mund,
Ej rosen på din kind;
Snart flygtar löjet skyggt – och
Förgås i kylig vind.

Det är ej barmens hvita hvalf,
Som lent i vågor går,
Ej vextens varma smidighet —
Ack, detta allt förgår!

Det är en högre, bättre makt,
Som manar mig till dig;
Det är ditt hjertas friskhet blott,
Som gör dig kär för mig.

Det är den tro, jag hyser gladt,
Att du mig älskar sannt,
Att intet i din öppna själ
Förblir mig obekant.

Att ljuft din känsla möter min,
Och smälter skönt i den,
Att hvarje ord, att hvarje blick
Är tolk af kärleken.

Att, när jag trött af lifvets storm
Vill finna fridsäll hamn,
Att med en himmelsk ömhet då
Du öppnar mig din famn.

Att vid ditt hjertas milda slag
Jag finner frid och ljus,
Och – att du ljuft försonar mig
Med lifvets kalla grus.

Det är det löfte, tyst och blygt,
Som du engång mig gaf:
Att troget, troget följa mig
Till kylig, fridsäll graf.

Att dela sällspord fröjd med mig
Och sorgens bitterhet;
Att dela, om det galler så,
Med mig min uselhet.

Det är ej ögats vackra glans,
Som binder mig vid dig;
Det är en högre, bättre makt,
Som gör dig kär för mig.

Det är din andes rena ljus,
Ditt hjertas blida frid,
Som lugnande kan lysa ned
Uti mitt väsens strid.

War det väl för sista gången

Var det väl för sista gången,
Flicka, som jag såg dig så?
Hvarför, vackra Italine,
Hvarför skulle jag då gå?

Då jag engång återkommer,
Säg mig, är du lika ljuf,
Är ditt öga fritt ooh öppet,
Flicka, leende som nu?

Kanske blekes du af smärta
I det kalla lifvets strid,
Kanske, att ditt barnahjerta
Trolöst svikes om sin frid?

Hvar finns toner för min ängslan.
För min oro hvar fins ljud?
Kanske skall jag se dig åter
Äter – som en annans brud?

Rosig i en annans armar,
Utan högre lif ändå!
Hvarför, vackra Italine,
Hvarför skulle jag då gå?

Var det slut med lek och löjen,
Oss, emellan – var det slut?
Krossades mitt lufs förhoppning,
Knoppning uti en minut?

Då jag gick – ej ord, ej blickar,
Ej en darrning i min röst,
Intet, intet Italine
Tydde lågan i mitt bröst.

Blott mitt hjerta gret, och sången
Känner, hvad jag kände då —
Var det väl för sista gången,
Italine, var det så?

Min Sångmö

Du himmelska älskarinna,
Du dotter af Jordens Gud,
Hvi blef du min älskarinna,
Hvi blef du mitt hjertas brud?

Dn kommer till mig i tårar
Ibland, och i löje bland;
Du väcker uti mitt hjerta
Den varmaste längtans brand.

Och när mina känslor jaga
Och storma sin vilda färd,
Då öppnar du stilla famnen
Och bjuder mig fridens verld,

Du målar så ljusa bilder
För mig uti dröm och frid.
Och åter manar du mäktigt
Min ande till kamp och strid.

Du äger löje och tårar.
Du äger blixtar och brand,
Du äger vintrar och vårar
Och froster och solskensbrand,

Du äger ljus i ditt öga – ,
Mig gaf du det der jag går.
Och klar jag ser uti lifvet,
Och mäktiga toner slår.

Du ter dig ibland lik flamman
Af norrskens glödande haf,
Du ter dig ibland lik stjernan,
Som ler öfver älskad graf.

Du visar dig än lik solen,
Stolt, herrlig och underskön,
Och strålar på jordens söner
Din kärlek vid deras bön.

Då lågar med dig jag väldig,
Då slår jag min högsta ton,
Då sjunger med dig jag stolt om
Att menskan är himlens son.

Men ter du dig ljuf lik rosen
Och mild som en sommarvind,
Då ger jag dig menskoögon
Och menskans rodnande kind.

Då ger jag dig ljusa lockar
Och armar att famna mig,
Och kallar dig Italine
Och skalkas och ler med dig.

Men alltid min kärlek brinner
För dig, ty du är min brud,
Du är ju en medlarinna
Emellan mig och min Gud.

Ord eignade —

Jag fattar med glädje lyran
Och stämmer den upp, min vän,
Jag bringar dig här min helsning
Och hyllning och bön igen.

Sen sist jag i diktens verldar
Dig klädde i doft och glans,
Sen dess har så mången blomma
Ren vissnat från hjertats krans.

Sen dess har jag mig förändrat,
Till allvar mitt löje blef.
Jag föga är lik den gossen
Som förr Italine skref.

Jag kastat en blick i lifvet,
Den möttes af lifvets köld.
Jag stod der så stum af smärta,
Så utan vapen och sköld.

Dock föddes jag ej att lida,
Jag samlade stolt mitt mod,
Och står nu åter i ledet
En kämpe, så frisk och god.

Min stig belyser en stjerna,
Dess sken är så ljuft och gladt,
Dess sken är mitt hjertas dager,
Det lyser min kalla natt.

Den stjernan är Italine,
En blixtn i min känslöfverld,
En källa i lifvets öken,
Ett månsken på nattlig färd.

Säg, vill du heta likt stjernan,
Likt stjernan mig sänd af Gud?
Säg, vill du blifva, lik stjernan
Mitt hjertas trolofvade brud?

Döden

Kall du skipar dina hårda lagar,
Sträng du räknar våra fröjdedagar,
Grafvens tyste, mörke son!
Halfva fröjder du blott menskan unnar,
Der du obevekligt sträng förkunnar
Att vårt lif blott var ett lån.

Jag dig hatar – dödens dystra engel
Liljan bryter du ifrån dess stängel,
Medan den i blomning står.
Blek du träder fram uppå vår bana,
Blek och dyster, då vi minst det ana,
Njutande vår lyckas vår.

Helig är för dig ej makans smärta,
Säkert icke brudens varma hjerta,
Icke barnets ömma håg!
Sorg och saknad dina stigar följa
Allt i svart och dystert ses sig hölja,
Der du vandrar fram ditt tåg.

Lömskt du smyger till ditt offers sida,
Låter grymt det några stunder lida,
Manar sen med grafvens röst.
Sorg du sänder i millioner hjertan,

Och din följeslagare är smärtan,
Tärande i kränkta bröst. —

Blida Gudom! dock ej sorg du bringar
Salig sväfvar uppå dina vingar
Anden till sitt hem igen.
Icke blomman i dess vår du bryter,
Blott dess lott uti en bättre byter,
Blida, goda menskovän!

Brudens dröm ej vid din kyss försvinner,
Högre kärlek i det hjerta brinner,
Som ser himlens öppna dag.
Frid och sällhet på ditt anlet thronar,
Höga engel, der du ljuft försonar
Menniskan med ödets lag.

Se, af dina starka armar buren
Löser anden sig ifrån naturen,
Du är lifvets skönsta akt.
Hel dig! Gudom, som vårt mål upplyser;
Ingen vid ditt milda löje ryser,
Dödens blida brodersmakt!

Och en dag – när alla fröjder bleknat,
Och min själ för lifvets stormar veknat,
Kom och helsa mig, min vän!
Dina kyssar göra slut på striden,
Dina kyssar bringa anden friden,

Som den mistat har igen!

På Walvaniemis strand

Solens afskedsdager hvilar
Öfver Walnvaniemis fjerd.
Säg mig, är den ej gudomlig,
Denna skymningstysta verld.
Hvila ögat här och hvila
Själén här från dagens flärd.

Kom i detta edens sköte,
Der naturen sorgfri ler,
Bida här tills qvällens svalka
Lugnande sig sänker ner.
Bida här tills vågens lekar
Sakta domna mer och mer.

Se framför dig – hvilken tafla,
Strålande i qvällens ljus!
Säg mig, är naturen själlös,
Säg mig, är väl detta grus,
Dessa dofter, dessa vågor,
Detta lena aftonljus!

Själén löses opp i vemod,
Känslan vecklas ur sitt tvång,
Och det tackuppfyllda hjertat
Brister ut i glädjesång.

Kan du ännu längre klaga
Att vår jord är skum och trång?

Se omkring dig – här bor friden,
Bor försoning, ljuf och öm,
Se tillbaka – der gick väldig
Lifvets stora djerfva ström,
Der var lifvet, der var tanke,
Här är känsla, här är dröm.

Menskans stora öppna hjerta
Rymmer andens stora strid,
Rymmer bredvid stridens smärta
Känslans underbara frid.
Skönt i lifvets stora vexling
Vexlar känslolugn och strid.

Dn som stridt i lifvets leder,
Trogen, trots dess många svek,
Öppna nu ditt stolta hjerta
För din känslas varma lek;
Blif, som blomman, vek och vacker
Leende i barnslig lek.

Höj din blick – se hafvet hvilar,
Hafvet, menskoandens bild.
Stäm då, höga himlafrände,
Själens känsloblid och mild.
Dröj med vackra lena känslor,

Dröj vid denna fridens bild.

Se! der ligger Wahvaniemi,
Fenstren skimra endast matt;
O, derinne hvilar stilla
Wahvaniemis ros i natt!
Ljusa, vackra känslodrömmar
Sväfva ikring bädden gladt.

Har du sett hur rosor rodna?
Har du mött två stjernor blå?
Har du känt hur deras strålar
Dallrande i hjertat gå,
Hur de väcka tusen känslor,
Svalkande din själ ändå?

Då jag, trött af lifvets stormar,
Nalkats rosen någongång,
Då har hjertat, återfrisknadt,
Gått igen sin fordna gång,
Då, uti min blommas närhet,
Löstes känslan opp i sång.

Jag har här min frid och glädje,
Tvenne vackra ögon blå,
Någonstäds i verlden stråla
Sådana för dig också —
Tvenne vackra, klara ögon,
Som ditt hjertas språk förstå.

Der har du ditt Wahvaniemi,
Der har du din ro och frid,
Der har du din Italine,
Trösterskan i lifvets strid;
Lifvets vexling lemna alltid
Någon punkt för hjertats frid.

Tankens Seger

Fördomar, viken alla,
Föråldrade för oss!
Vi gå vår trygga bana
Vid tankens ljusa bloss.

Ofjettrad, utan hinder,
Går tanken fram sin stråt,
Och lyftar utan darning
Vårt väsendes förlåt.

Och forskar utan fruktan
Uti naturens verld,
Och målar ljusa bilder
Kring menskolifvets färd.

Allt hvad naturen äger,
Det äga menskorne;
Ty Jordens tusen alster
Hvem annans vore de?

Åt liflöst dofva tingen
Först tanken inger ljus.
Först menskoviljan höjer
Naturen ur dess grus.

Ur marmorblockets massa,
Som utan ande var,
Bildhuggarns djerfva meisel
En Gudsbild format har.

Och alla elementer
De lyda vårt behag;
De lyda alla, alla
Den stora tankens lag.

Se, allt är vårt från stoftet
Till solens klara ljus,
Allt, allt – allt detta vore
Förutan oss blott grus!

Förstår du, ädle broder,
I bröstet känslans svall.
Förstår du, sannt och värdigt,
Som menniska ditt kall?

Att äga maktens trådar
Uti din lilla hand,
Förstår du – det är arfvet
Ifrån ditt Fosterland.

Ditt Fosterland, det ljusa,
Der du är saligt fri,
Der allt är ljus och ande
Och salig harmoni!

Omgjorda dig med kärlek,
Med längtan, kraft och mod.
Och offra för det helas
Framgång ditt hjerteblood.

Lägg handen med till verket
Att resa stegen opp,
På hvilken opp till himlen
Framgår vårt djerfva hopp.

En ädel broder mera
I andens stora strid,
Som gerna vill förblöda
För mensklighetens frid.

Det nya lifvet

Jag stod på strand, der bröto
Sig fjordens vågor matt,
Det var i Juli månad,
En molnfri nordisk natt.

Vid veka minnen dröjde
Min själ – vid hjertats vår.
Nu gingo mina känslor
I fallna blommors spår.

Hvem har de blommor brutit,
Som lifvets vår mig gaf?
Hvem har derinne bäddat
För lifvets fröjd en graf?

Hvems lia mejat neder
Min vackra blomsterkrans?
Hvem sände moln och skuggor
Uppå min himmels glans?

Hvem var så fräck, så hjertlös,
Att härja detta hem
För kärleken och friden
Och hoppet – hvem, o hvem?

Så sporde i mitt hjerta
En dyster saknads röst,
Och mörka tvifvel sänktes
Vid frågan i mitt bröst.

Så gingo mina känslor
Sin vilda, dystra gång;
Men till mitt öra nådde
En ljuf, harmonisk sång.

Sjöng vågen eller vinden,
Sjöng englars ljusa chor?
O, eller sjöngo menskor
Väl till en fallen bror?

O menniska, som sörjer
Ditt hjertas fallna vår,
O menniska, som intet
Af lifvets gång förstår!

Se, dina blommor glödde
I lifvets morgonstund,
Då, allt var lent och ljufligt
I hjertats djupa grund.

Då ännu vemodstårar
Som dagg bestänkte dem,
O då, då kunde blommor
Än gro i hjertats hem.

Väl har sen dess ren lifvet
Gått fram med tio år,
Men hvarför fåfängt sörja
I fallna minnens spår?

I solens brand, den ljusa,
Förkolnade din krans,
Ditt morgonlif gaf vika
För dagens högre glans.

O, låt ej tviflets skuggor
Fördunkla denna dag.
Än andas ju ditt väsen
I friska, fulla drag.

Än ler för dig ju banan,
Än har du kraft till strid,
Kom, följ den sköna fanan.
Men sitt ej här och qvid.

Hvad lifvets englar taga,
Det fås ej mer igen.
Det båtar ej att klaga,
Du har ju mycket än.

En tredjedel af lifvet
Svann bort – visst var den skön!
Men tvenne tredjedelar

De vänta än med lön.

Då känslans blida vårdag
För alltid för dig svann,
Byt herrskare, min broder,
Blif tankens djerfva man.

Här stå vi millioner,
Skönt rustade till strid,
O. träd i våra leder,
Det är en herrlig tid!

Och sången slöts och natten
Steg tyst ock ljuflig ned.
Men åt det nya lifvet
Svor jag min hyllningsed.

Slummersång

Så länge mamma sofva kan,
Sof' stackars mamma sof!
Du har ej fått en enda blund
Sen Pappa man begrof.

Sof bleka mamma, sof en stund
Så blir du frisk igen,
Och leker åter gladt med mig,
O sof, o sof blott än.

Jag vill mitt hufvud luta här
Emot ditt bröst och be,
Och Gud, den store, skall väl mildt
Till mig och mamma se.

Väl är jag hungrig – tyst ändå
Jag lider ingen nöd,
Blott mamma vaknar opp igen
Så skaffar hon mig bröd.

Men mamma sof – hon sof så godt,
Hon sof i dödens arm,
Och, dottren, rosig, frisk och skär
Vid hennes kalla barm.

Den sista Hjelpen

Gråt ej, bästa, goda mamma,
Gråt ej, så du blifver blind;
Rosorne, de fordna, vissnat
Alla från din vackra kind.
Gråt ej, bästa, goda mamma,
Gråt ej, sä du blifver blind.

Om ej någon ann oss hjälper,
Gud han hjälper oss ändå,
Och vi skola, liksom pappa,
I den tysta grafven gå.
Gråt ej, bästa, goda mamma,
Gud han hjälper oss ändå!

Det höga målet

Hvad längtar så ditt hjerta,
Hvad är din längtans namn?
Här ler ju lifvet saligt
Uti naturens famn.

Du friska, unga hjerta,
Se om dig liten grand,
Se om Dig, varma yngling,
Det är ditt barndomsland.

O, vill du lemna hemmet
Och hemmets blida frid,
Du känner icke lifvet;
Derute väntar strid.

Der dofta inga blommor,
Der svalkar ingen lund,
Der finns för hjertats drömmar
Ej någon skymningsstund.

Der stämmer ingen lärka
Sin sång i ljusblå sky,
Der ses blott fallna drömmar,
Flyttfåglar lika, fly.

Hvad skall du väl derute
I dessa striders svall?
Du återvänder bruten
Och härdad, stel och kall.

Hvad skall du väl derute
Der allt är kamp och strid,
Hvad, skall du tanklös offra
Ditt hjertas blida frid?

Så sjöng i hemmets lunder
En fågel ljuft sin sång,
Men åt det öppna lifvet
Fritt ställde jag min gång.

Jag såg på barndomslandet
Tillbaks, och gret en tår:
Jag vet, jag vet, att minnet
Af er dock ej förgår.

Jag vet, jag vet, att fjerran
I lifvets strida ström
J för min ande sväfvén,
Som en fantastisk dröm.

Att der j gjuten minne
Och sällhet i min själ,
Du ljufva nejd med blommor
Och frid och ro – farväl!

Det fins derute något,
Som högre manar mig,
Dit, till det helga målet,
Jag ställa vill min stig.

Det är en glans, som högre
Än fridens stjerna ler,
Det är ett ljus, som lofvar
Mig vida, vida mer.

Det är en lust och glädje
Att blöda, om man kan,
Det är en herrlig frihet
Att strida, som en man.

Dit vill jag ut, att blöda,
Att strida utan rast,
Dit vill jag ut, att modig
Stå stolt mitt ödes kast.

Den skönsta ros som finnes,
Den skönsta blomma – lyss!
Det är den bleka rosen
På kind vid dödens kyss.

Den vill jag vackert vinna
I lifvets stora strid,
Sen följa af sig sjelfva

Ju åter ro och frid.

Italine

O frukta ej, Italine,
Än har jag ej blifvit kall,
Än flödar mitt unga hjerta
I samma sitt ljufva svall.

Än äger mitt hjerta tårar,
Än äger det milda ljud,
Dem skall det så länge äga
Som du är min trogna brud.

O, kom du, min milda flicka
Kom eldig och varm och skön,
Och hviska ett vackert gensvar
Till svar på min ömma bön.

Du leende Italine,
Hvad är du ej allt för mig,
Min glädje, mitt vemod äfven,
Allt äger jag blott i dig.

O, älska mitt stela väsen,
Det värmes af dig, min vän,
Det veknar och blifver vackert
Och mildt såsom förr igen,

O, kyss mina kalla läppar,
Jag möter din kyss och ler,
Derinne finns mycken värma,
Den visar sig blott ej mer.

O kom, o kom, jag vill gråta,
Allena kan jag det ej.
O kom och lär mig att gråta;
Ljuft blir det att gråta med dej.

O kom, kom ljuft för att bannas
Få mig för min falska köld
Mot världens och menskans hårdhet,
Min svårt förvärfvade sköld.

Kom, skalkas med mig i tårar,
Då blir jag mig åter lik,
Då dofta mig känslans vårar,
Då blir jag igen så rik.

Då tar jag min glömda lyra
Och stämmer den opp igen.
Så narra vi lifvet åter
Att stråla i glans, min vän.

O frukta ej, Italine,
Än är jag förlorad ej,
Än älskar jag doft och blommor
Och sång och lekar och dej.

Den unga modern

Rosomgjutna glänste vikens vågor,
Vestern stod i aftonsolens lågor,
Böljan gick sin stilla aftonfärd;
Himmelsk frid låg öfver land och vatten.
Och den tysta, svala sommarnatten
Svepte ljusrödt flor omkring vår verld.

Höga fjellar sågos stranden vakta,
Nattens flägtar susade så sagta,
Allt var aning, salig frid och dröm.
Den som njutit af en bild, lik denna,
Glömmer aldrig, slutar aldrig känna
Verkningar deraf i lifvets ström.

Satt i qvällens sista afskedsljusning
Än en ungmor uppå strand; med tjusning
Såg hon ned till barnet, i sin arm,
Satt och såg – daggperlor lika runno
Tvenne tårar ned på kind, och svunno
Ljuft bland liljorna på hennes barm.

Kärlek strålade i hennes öga,
Trofast, hoppfull såg hon mot det höga,
Och hon höjde rösten, len och klar;

Ljuf den ljöd i svala sommarnatten,
Tysta lyssnade då land och vatten.
Sången klingade så underbar.

Den var öm, som hade qvällens lågor,
Blommans dofter eller vikens vågor
Sjungit der sitt veka väsens sång;
Den var ofta lik en blix i natten,
Lik en brytning utaf forssens vatten
Då det söker sig till hafvet gång.

Lifvets rosor äro rosor,
Doftande en liten stund,
Menskoandens bästa rosor
Dofta blott i hjertats grund.

Dofte dig ej lifvets rosor,
Dofte andens rosor dig!
Bättre än en fljgtig lycka
Är en törnig lefnads stig.

Saligt följe dig, min lilla,
Doftet af din moders ord,
Lyssna! hvad jag ypperst nämner,
Ypperst här uppå vår jord.

Icke lyckans lätta håfvor,
Icke rikedom och makt;
Blott den svages hjerta tjusat

Utaf ytans bjerta prakt.

Icke frid åt dig jag önskar,
Menskans lott är icke frid;
Lyssna! hvad din mor dig önskar,
Önskar dig en bister strid.

Önskar mod och kraft och trohet,
Önskar evig längtans brand,
Önskar i ditt unga bjerta
Kärlek till ditt fosterland.

Blott vid Fosterlandets fana
Vinnas lifvets höga mål,
Barn! så gifve lifvets skiften
Dig en vilja, fast som stål.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.